

- Σεβασμιότατε μητροπολίτη Μαντινείας και Κυνουρίας, Αλέξανδρε
Your Grace, metropolitan bishop of Mantinea and Kynourea
- Αξιότιμε Αντιπεριφερειάρχη κύριε Βαγγέλη Γιαννακούρα
- Αξιότιμε δήμαρχε Τριπόλεως κύριε Παυλή
- Αγαπητέ μου ανιψιέ, Αναστάσιε Τζιούμη
- Διακεκριμένοι επιστήμονες της αστροφυσικής
Distinguished scientists
- Αγαπητοί συμπατριώτες

Νιώθω μεγάλη χαρά και συγκίνηση που βρίσκομαι σήμερα στην έναρξη του Τέταρτου Διεθνούς Συνεδρίου Αστροφυσικής. Είναι αξιοθαύμαστο που ένα συνέδριο τέτοιας υψηλής επιστημονικής περιωπής διεξάγεται στο μικρό μας χωριό. Είναι φόρος τιμής για το χωριό μας και φόρος τιμής για την Αρκαδία, ξακουστή από την αρχαιότητα, και παινεμένη από μεγάλους πεζογράφους, ποιητές και ζωγράφους για τις θαυμάσιες φυσικές της ομορφιές.

Όπως όλοι σας γνωρίζετε, ο διάσημος ζωγράφος Νικόλας Πουσσέν, που έζησε τον 17^ο αιώνα, απεικονίζει μια ειδυλλιακή ποιμενική ζωή στο έργο του, «Οι ποιμένες της Αρκαδίας». Η λατινική του επιγραφή ET IN ARCADIA EGO, που ερμηνεύεται ως «Ήμουν και εγώ στην Αρκαδία», ή «Κι εγώ ανήκω στην Αρκαδία», συνέβαλε στην ενσάρκωση του περίφημου Αρκαδικού Ιδεώδους και ενέπνευσε μεταγενέστερους ποιητές, λογοτέχνες, μουσικούς και φιλόσοφους.

Έτσι, όποιος έτυχε να έχει γεννηθεί στην Αρκαδία μπορεί να λέει με καμάρι: ET IN ARCADIA EGO, «Ανήκω και εγώ στην Αρκαδία», όπως κι ο κάθε επισκέπτης μπορεί να λέει εξίσου με καμάρι: ET IN ARCADIA EGO, «Ήμουν και εγώ στην Αρκαδία».

Φυσικά, το Αρκαδικό Ιδεώδες βασίζεται στη μυθολογική βουκολική χώρα του τραγοπόδαρου θεού Πανός και εκφράζει μια εξιδανικευμένη εικόνα ζωής, μια εικόνα ποιμενικού παραδείσου, μια ουτοπία.

Όμως, από τους αρχαίους χρόνους και μέχρι ακόμη πριν πενήντα χρόνια, η ζωή έσφυζε στα χωριά της Αρκαδίας και ανέδινε μια ειδυλλιακή ατμόσφαιρα. Στην αρχή του καλοκαιριού, εκεί που τώρα βλέπει κανείς έρημους δασωμένους τόπους, κυμάτιζε το μεστό σιτάρι, είχε ήδη ξεπεταχτεί το φρεσκοσπαρμένο αραποσίτι και ανάμεσα στα αυλάκια του τα ρεβίθια και τα φασόλια. Τα λαχανικά στους κήπους και τα περιβόλια ήταν καταπράσινα, τα πρόβατα και τα

γίδια ένιωθαν να τα τσιτώνει το γάλα τους, που μετατρέποταν σε βούτυρο, τυρί, μυτζήθρες, αγαθά που σίτιζαν τους κατοίκους ολόκληρη τη χρονιά.

Για εμάς που ζούμε μακριά από την Αρκαδία, η νοσταλγία αναπόφευκτα ενσταλάζει μέσα μας θύμησες εκείνων των αγροτικών ασχολιών, το σπάρσιμο, το θέρισμα, τη συγκομιδή των καρπών, τον τρύγο των σταφυλιών, τις γιορτές και τα πανηγύρια. Είναι δύσκολο να δώσει κανείς μια αυθεντική εικόνα εκείνης της ειδυλλιακής ζωής. Φυσικά, υπάρχει και η τάση να εξωραΐζουμε το παρελθόν. Αναμφίβολα, η ζωή, τα χρόνια εκείνα, ήταν λιτή και σκληρή. Αλλά οι τροφές ήταν γνήσιες, το φυσικό περιβάλλον καθαρό και δεν υπήρχε μόλυνση γιατί τα πάντα ανακυκλώνονταν.

Θα τελειώσω με ένα ποίημα του αείμνηστου ποιητή Νίκου Γκάτσου από την Ασέα, το διπλανό χωριό.

Λίγα δένδρα, λίγα σπίτια κι ένας άδειος ουρανός
ήταν όλος μας ο κόσμος, ήταν όλο μας το βίος.

Το κανάτι στο πρεβάζι, το πηγάδι στην αυλή
το κουράγιο της μητέρας, του πατέρα η συμβουλή.

Με το κρύο, με το χιόνι, με το δάκρυ στην καρδιά.

Το ψωμάκι μετρημένο, το προσφάι λιγοστό
και στη γη, την πρώτη μάνα, το μεγάλο ευχαριστώ.

Αυτή ήταν η ζωή μας κι όχι άλλη
μικρή και ταπεινή μα και μεγάλη
κι αν κάποτε μας πίκρανε – χαλάλι!

Γιώτα Κριλή, Μάης 2017